

ЗИМАТА ДОЙДЕ

Запълзяха гъсти мъгли от към Рила. Заваля сняг. Завеяха ветрища, та цяла неделя. Хората изтръпнаха от страх. Но зимата никого не пита. Пристигна. Настани се като у дома си: и по полята, и в гората, и из дворищата. И смрази всички реки. Всичко окова в лед и скреж.

Само децата не се изплашиха. С радост те посрещнаха зимата. И хукнаха да стягат шейните си.

Цял ден по пързалките, гонят се, лудеят. Весело им е. Няма грижи, няма страх от зимата.

Притъмни ли се, всяко грабва шейната си и бяга у дома. В всяка къща гори буен огън. На всяка печка къкри гърне с чорбица. Децата насядват около огъня, събуват мокрите си чорапи, разсъбличват се и с часове се топят. Лицата им се зачервяват. Очите им почват да се затварят. И още не станало време за вечеря, те клюмват глави и заспиват.

Колко сладък е този сън!

Такава е зимата. Децата не могат да ѝ се нарадват. Те знаят само игри, радост и безгрижие.

Славчо Ангелов

МАЛКА ПРИКАЗКА

Зимна нощ покри земята,
лази ледена мъгла;
в сняг затрупани в полята,
спят смълчаните села.

Гладен вълк далече вие,
сам заскитал по света —
всяка жива твар се крие
в топло кътче през нощта...

Вън е тъмно и студено,
вътре печката бумти
и в стъклото заледено
златно пламъче блести.

Георги Веселинов